

Arrest

nr. 102 897 van 15 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat A. VANHOECKE en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten, tot de ijaw-etnie te behoren en uit Effurun (Delta State) afkomstig te zijn. U woont sedert ongeveer tien jaar samen in Efferun met O. P. O. (OV 6.942.238 en CG 11.24976), met wie u drie dochters heeft. U bent, net zoals uw partner, moslim maar niet praktiserend. Uw vader kwam in 2004 om het leven omdat hij er van werd beschuldigd problemen te veroorzaken met betrekking tot de olie in de regio. Op 7 november 2011 vertelde uw buurman, B., u en uw partner dat een groep politieagenten en militairen naar uw partner op zoek waren omdat hij beschuldigd werd lid te zijn van Boko Haram. Jullie namen het niet ernstig. U heeft er geen idee van waar deze beschuldiging vandaan komt. Uw partner zei u dat hij 's anderendaags zou gaan werken en dan naar de community zou gaan om deze beschuldiging te weerleggen. Op 8 november 2011 ging uw partner werken. U begaf zich met de kinderen naar uw winkel. Uw partner belde u op in uw winkel en zei u dat de politie hem bijna had gevat onderweg en dat hij de benen had genomen. Hij zei u naar zijn

schuilplaats te komen met de kinderen. Diezelfde dag gingen jullie naar Lagos met de bus. Jullie verbleven bij een vriend, G.. Op een voor u onbekende datum zagen jullie op televisie de foto van uw partner op een krant prijken. U kan zich de naam van de krant niet meer herinneren. Jullie besloten om het land te ontvluchten. Een vriend van G., P., organiseerde jullie vlucht uit jullie land van herkomst. Op 14 november 2011 reisde u met uw partner en kinderen, onder begeleiding van P., per vliegtuig vanuit Lagos naar België, alwaar jullie 's anderendaags aankwamen. Jullie vroegen op 15 november 2011 asiel aan.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw partner, O. P. O. (OV 6.942.238 en CG 11.24976). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing genomen van weigering van hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw partner hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in zijn beslissing:

"Er dient te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk hebt gemaakt.

U verklaart dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest te worden gedood, omdat u er onterecht van wordt beschuldigd lid te zijn van Boko Haram.

Gezien de afwezigheid van elk tastbaar begin van bewijs, berust de geloofwaardigheid van uw asielerelaas enkel op uw verklaringen, die samenhangend en aannemelijk dienen te zijn. We stellen dienaangaande echter vast dat uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal niet als aannemelijk kunnen worden beschouwd. Bovendien blijken uw verklaringen op bepaalde essentiële punten tegenstrijdig te zijn met deze van uw partner, I. D..

Met betrekking tot de valse beschuldiging in uw hoofde lid te zijn van Boko Haram kunnen volgende ernstige bedenkingen worden gemaakt. Op de vraag van het Commissariaat-generaal om welke reden u werd beschuldigd lid te zijn van Boko Haram, bleef u het antwoord schuldig (gehoorverslag, p. 5). U stelde dat het zo is (gehoorverslag, p. 5) en ook dagelijks andere mensen, zoals uw schoonvader, zonder meer worden beschuldigd van lidmaatschap van Boko Haram (gehoorverslag, pp. 5 onderaan en p. 6 bovenaan). U kon echter -buiten uw schoonvader- geen andere namen verstrekken van personen in Efferun die eveneens zonder aanwijsbare reden worden beschuldigd lid te zijn van Boko Haram (gehoorverslag, p. 6). Bovendien is het opmerkelijk dat u wel kon zeggen dat uw schoonvader werd beschuldigd van lidmaatschap van Boko Haram in 2004 en om deze reden werd gedood, maar u niet kon preciseren (1) door wie hij werd gedood; (2) of er een onderzoek werd gevoerd in verband met zijn dood; (3) om welke reden hij werd beschuldigd van lidmaatschap van Boko Haram en (4) in welke omstandigheden hij werd gedood (gehoorverslag, pp. 5, 6 en 8). Op de vraag van het Commissariaat-generaal hoe uw partner de dood van haar vader heeft vernomen, antwoordde u dat zij bij hem verbleef en preciseerde u dat jullie toen nog niet samenwoonden (gehoorverslag, p. 8), terwijl uw partner stelde dat jullie wel al samenwoonden op het moment van het overlijden van haar vader (gehoorverslag partner (toegevoegd aan het administratief dossier), p. 3). Bovendien, en niet in het minst, ontkende uw partner dat haar vader zou zijn gedood omdat hij werd beschuldigd van lidmaatschap van Boko Haram. Uw partner beweerde dat haar vader werd gedood omdat hij er van werd beschuldigd problemen te veroorzaken met betrekking tot de olie in de regio (gehoorverslag partner, p. 3). Hoe dan ook, het is weinig aannemelijk dat de Nigeriaanse autoriteiten u zonder enige aanwijsbare reden zouden beschuldigingen lid te zijn van een extremistische, islamitische groep/sekte, die terreuraanslagen uitvoert in hun kerngebieden in het noord-oosten van Nigeria (zie bijgevoegde informatie in het administratief dossier). U stelde dat het zelf een verrassing voor u was, maar dat het mogelijk is dat iemand van het zuiden kan beschuldigd worden terreuraanslagen uit te voeren in het noorden van het land (gehoorverslag, p. 6). U beweerde nooit contact te hebben gehad met Boko Haram (gehoorverslag, p. 7) of nooit eerder problemen te hebben gekend met de autoriteiten (gehoorverslag, p. 6). Op de vraag van het Commissariaat-generaal wat het profiel is van de leden van Boko Haram, haalde u -terecht- aan dat het om radicale moslims gaat (gehoorverslag, p. 6). U beweerde echter zelfs geen praktiserend moslim te zijn (gehoorverslag, p. 4), zodat de vaststelling blijft dat het niet aannemelijk is dat de Nigeriaanse autoriteiten u, die zelfs zijn religie niet belijdt, zonder enige aanwijsbare reden zouden beschuldigen lid te zijn van Boko Haram. Bovendien bestaan er zelfs ernstige twijfels omtrent uw verklaring moslim te zijn. Zo zijn de vijf plichten of pijlers van de islam u onbekend; heeft u er geen idee van in welke richting een moslim moet bidden; kent u de namen van de

gebeden niet; kan u slechts één profeet, met name Mohammed, bij naam vernoemen; kent u -buiten de ramadan- geen islamitische feesten; heeft u er geen idee van welk voedsel verboden is voor een moslim en meende u verkeerdelijk dat "Salat" een soort salade is maar het verband met uw geloof was u volstrekt onbekend (gehoorverslag, pp. 7 en 8). Zelfs van een niet-praktiserend moslim kan er redelijkerwijze verwacht worden deze basisprincipes minimaal te kunnen toelichten, te meer in het licht van uw verklaring dat uw ouders wel degelijk praktiserend moslim waren (gehoorverslag, p. 4). Verder is het merkwaardig dat u beweerde soms, tijdens de ramadan, naar de moskee te gaan, maar dat (1) u zich de naam van de moskee niet meer kan herinneren; (2) u de ligging van de moskee niet kan situeren en (3) ook de naam van de imam u onbekend is (gehoorverslag, p. 4). U stelde wel over een koran te beschikken in uw woning in Nigeria (gehoorverslag, p. 8), hetgeen uw partner dan weer ontkende (gehoorverslag partner, p. 7). Gelet op voorgaande vaststellingen is het bijgevolg evenmin waarschijnlijk dat de Nigeriaanse autoriteiten u zouden verdenken van lidmaatschap van Boko Haram omwille van uw geloof.

Het is bijgevolg niet aannemelijk dat u door de Nigeriaanse autoriteiten zou zijn beschuldigd van lidmaatschap van Boko Haram.

Met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten dienen volgende vaststellingen te worden gemaakt. U stelde van uw buurman en vriend op 7 november 2011 te hebben vernomen dat u werd gezocht door de autoriteiten op beschuldiging van lidmaatschap van Boko Haram (gehoorverslag, p. 5). Het is merkwaardig dat u zich de naam van uw buurman en vriend niet meer kon herinneren (gehoorverslag, p. 5), terwijl uw partner nog wel wist dat het om B. ging, maar de volledige naam van B. was haar onbekend (gehoorverslag partner, p. 5). Op de vraag van het Commissariaat-generaal of uw partner eveneens met uw buurman had gesproken op 7 november 2011, ontkende u dit ten stelligste en zei u uw partner te hebben verteld wat uw buurman u had gezegd (gehoorverslag, p. 8). Uw partner daarentegen beweerde dat uw buurman jullie samen inlichtte toen jullie samen thuiskwamen (gehoorverslag partner, p. 5). U beweerde verder naar uw vriend, G., in Lagos te zijn gevlucht en er te hebben verbleven tot 14 november 2011, maar de volledige naam van G. is u onbekend (gehoorverslag, p. 3) en u kon evenmin preciseren waar in Lagos u heeft verbleven bij uw vriend (gehoorverslag, p. 6). U haalde verder aan niet verder in Lagos te hebben verbleven, maar het land te zijn ontvlucht, nadat jullie op televisie uw foto op een krant zagen verschijnen met de toelichting dat u werd gezocht omdat u lid zou zijn van Boko Haram (gehoorverslag, p. 6). U kon echter niet zeggen wanneer dit bericht op televisie verscheen (gehoorverslag, p. 6) of hoeveel dagen u op dat moment reeds bij G. verbleef (gehoorverslag, p. 7). De naam van de krant waarin uw foto zou zijn verschenen is u eveneens onbekend (gehoorverslag, p. 6) en u blijkt zelfs geen poging te hebben ondernomen om een exemplaar van deze krant te verkrijgen ter ondersteuning van uw verklaringen (gehoorverslag, p. 6). U kon evenmin preciseren of er tijdens uw afwezigheid een rechtszaak tegen u werd ingesteld of dat u nog steeds wordt gezocht (gehoorverslag, p. 7). U haalde in dit verband aan alle contact te hebben verloren en niemand meer te hebben die u zou kunnen contacteren (gehoorverslag, pp. 3 en 7), maar deze uitleg is niet afdoende om te verrechtvaardigen dat u werkelijk niemand probeerde te contacteren om poolshoogte te nemen met betrekking tot uw situatie en problemen. Er kan immers redelijkerwijze van u worden verwacht dat u ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om contacten te hebben met uw thuisbasis om te vernemen hoe uw persoonlijke problemen evolueren. Het feit dat u dit heeft nagelaten wijst op een gebrek aan interesse in uw situatie en doet afbreuk aan de ernst van de door u ingeroepen (actuele) vrees voor vervolging. Informatie over uw recente situatie en problemen is immers van primordiaal belang om de door u geschetste vrees correct te kunnen inschatten.

Gelet op hetgeen voorafgaat kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U bent niet in het bezit van enig document ter staving van uw asielrelaas, identiteit of reisweg. De vaststelling dat u niet kon preciseren onder welke naam u heeft gereisd, noch met welke maatschappij u heeft gereisd en of u tussenlandingen heeft gemaakt (gehoorverslag p. 5), houdt opnieuw een negatieve indicatie in van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Uw uitleg hiervoor, met name dat u de documenten zelf niet zag, is in het geheel niet overtuigend om uw onwetendheden met betrekking tot (de organisatie van) uw reisweg te verklaren. Het is immers algemeen geweten dat op internationale luchthavens veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat om er grondig te worden ondervraagd over reisdocumenten en identiteit, en dit telkens op individuele basis. Vooral vluchten uit niet-Schengenlanden worden bij aankomst in de Schengenzone aan strenge controles onderworpen (zie bijgevoegde informatie in het administratief dossier)."

U bent verder niet in het bezit van enig document ter staving van uw identiteit of reisweg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar partner, O. P. O.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 102 896 van 15 mei 2013 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van O. P. O. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 7 januari 2013 een schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en een schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsook van artikel 48/2 juncto artikel 48/4 van voormelde wet.

Verzoeker stelt onder verwijzing naar de definitie van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag, dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend.

Verzoeker meent dat “om reden dat (hij) tot een bepaald ras, godsdienst, politieke overtuiging en sociale groep behoort, hij er ten onrechte van (wordt) beschuldigd lid te zijn van Boko Haram” (zie het verzoekschrift, p. 5). Hij wijst erop dat in zijn land van herkomst veel personen onterecht van dergelijk lidmaatschap beschuldigd werden en nog steeds worden, alsook vermoord en/of geëxecuteerd werden zonder enige vorm van proces.

Volgens verzoeker was dit ook al het geval tijdens de olie-oorlog in zijn land waarbij personen die ervan verdacht werden opstandig -en dus terrorist- te zijn, zonder enige vorm van proces op gruwelijke wijze vermoord werden, wat ook met zijn schoonvader is gebeurd.

Volgens verzoeker staat de regio waarvan hij afkomstig is, bekend voor valse beschuldigingen van terrorisme en moorden zonder enige vorm van proces, zoals blijkt uit recente actualiteit. Moslims en christenen worden volgens hem tot op heden regelmatig beschuldigd van lidmaatschap van Boko Haram.

Volgens verzoeker stelde de commissaris-generaal ten onrechte vast dat er inconsequenties waren in zijn verklaringen terwijl hij een getrouw en consequent gedetailleerd relaas heeft gegeven van de gebeurtenissen.

De commissaris-generaal heeft volgens hem een verkeerde interpretatie gegeven aan zijn verklaringen, mede door het moeilijk wederzijds begrip van de Engelse taal: “de interviewster was duidelijk niet voldoende onderlegd in de Engelse taal. Zij kon verzoeker niet begrijpen, noch zich duidelijk verstaanbaar maken. Dit heeft duidelijk aanleiding gegeven tot compleet verkeerde interpretatie van het gezegde in hoofde van het CG” (zie het verzoekschrift, p. 6).

Betreffende de vaststelling in de beslissing dat hij geen reden heeft opgegeven waarom hij beschuldigd werd lid te zijn van Boko Haram, erkent verzoeker dat hij en zijn partner uitdrukkelijk hebben aangegeven dat ze niet wisten welke de reden was van de valse beschuldigingen. Hij stelt echter dat hij opheldering wou vragen aan de politie, na verlof te hebben bekomen op zijn werk, maar dat hij net op dat moment aangevallen werd door militairen en politie waardoor hij dit niet meer kon vragen.

Volgens verzoeker wordt in de beslissing compleet ten onrechte gesteld dat zijn schoonvader valselijk werd beschuldigd van lidmaatschap van Boko Haram. Verzoeker laat gelden dat hij dit bij zijn verhoor

op het Commissariaat-generaal nooit heeft verklaard, maar dat hij heeft geantwoord op de kwetsieuze vraag "dat dit "dezelfde situatie" was als hijzelf", meer bepaald dat zij beiden ten onrecht van terroristische activiteit werden beschuldigd en verzoeker dus ook riskeerde om op dezelfde wijze vermoord te worden" (zie het verzoekschrift, p. 6).

Door te antwoorden dat het om "dezelfde situatie" ging, betekent volgens verzoeker niet automatisch dat hij heeft verklaard dat zijn schoonvader eveneens werd beschuldigd van lidmaatschap van Boko Haram. Volgens verzoeker lijkt de commissaris-generaal bovendien voorbij te gaan aan het feit dat Boko Haram in 2004, het jaar waarin zijn schoonvader stierf, nog niet bestond.

Verzoeker herhaalt dat zijn schoonvader werd beschuldigd van terrorisme in de olie-oorlog en stelt dat de olie-oorlog en Boko Haram "twee verschillende activiteiten en perioden" zijn (zie het verzoekschrift, p. 6); de valse beschuldigingen en de moorden zonder proces zijn gemeen in beide periodes.

Waar de commissaris-generaal vaststelt dat verzoeker de namen van andere beschuldigten van lidmaatschap van Boko Haram niet kent, gaat hij volgens verzoeker opnieuw voorbij aan de realiteit: "Effurun is een grote stad. Dat personen valselijk beschuldigd worden is bijna een alledaags straatgebeuren. Op de drukke straten en markt worden dikwijls personen lukweg opgepakt en geëxecuteerd, waarbij iedereen weet en wordt gezegd dat ze beschuldigd werden van lidmaatschap aan de Boko Haram" (zie het verzoekschrift, p. 6).

Verzoeker wijst erop dat hij deze namen niet kende aangezien deze personen geen kennissen of vrienden van hem waren. Dit neemt, aldus verzoeker, echter niet weg "dat het een algemeen objectief feit is dat regelmatig personen worden opgemaakt ervan beschuldigd lid te zijn van de Boko Haram en deze zonder enige vorm van proces worden vermoord" (zie het verzoekschrift, p. 7).

Op de vaststelling in de beslissing dat verzoeker niet weet hoe en door wie zijn schoonvader werd vermoord, wijst verzoeker erop dat hij en zijn partner aangaven dat hij met een "manchette (sic)" (zie het verzoekschrift, p. 7) werd vermoord in Effurun; hij stelt dat de commissaris-generaal hem daaromtrent om niet meer details heeft gevraagd.

Hij voegt hieraan toe dat zijn schoonvader niet alleen werd vermoord, maar dat die dag vele mensen die beschouwd werden als opstandelingen en terroristen in de olie-oorlog, de dood vonden.

De motivering in de beslissing dat niet onderzocht werd door wie zijn schoonvader werd vermoord, is volgens verzoeker nog een onbegrijpelijk verwijt: "in een oorlog waar velen het leven verloren, is het onmogelijk onderzoek te doen naar wie de moord precies pleegde" (zie het verzoekschrift, p. 7).

Verzoeker ontkent dat hij in strijd met wat de beslissing stelt dat hij heeft verklaard dat hij op het ogenblik van de moord op zijn schoonvader, niet samenwoonde met zijn partner, hij stelt dat hij op dat ogenblik wel samenwoonde met zijn partner, maar niet alles wist over zijn schoonvader.

Betreffende de vaststelling in de beslissing dat verzoeker niet veel wist over de islam, stelt hij dat dit correct is aangezien hij geen praktiserend moslim is, wat hij bij het verhoor onmiddellijk met zoveel woorden heeft toegegeven.

Verzoeker stelt dat hij in zijn land van herkomst slechts naar de moskee ging tijdens de ramadan, geen lid was van een moskee en ook niet naar een vaste moskee ging. Hij wijst erop dat er in Effurun vele moskeeën zijn en dat hij tijdens de ramadan in vele moskeeën is geweest. Hij verklaart dat hij een koran had, dat zijn partner ook geen praktiserend moslim is, en zij als vrouw niet over een koran beschikt.

Verzoeker stelt dat hij wél moslimpraktijken kende, "dewelke dan wel niet werden gemeld in de beslissing van het CG" (zie het verzoekschrift, p. 7).

Verzoeker laat gelden dat de uitspraak van de met het verhoor belaste ambtenaar op het Commissariaat-generaal op de vraag wat "Salat" was, onverstaanbaar was; zij sprak over "Salad", zijnde salade, en niet als "Salat". Verzoeker stelt dat hij "door de compleet verkeerde uitspraak" (zie het verzoekschrift, p. 7) de relevantie van de vraag niet begreep, wat hem echter niet ten kwade kan worden geduid. Verzoeker benadrukt dat hij wel degelijk wist dat "Salat" een gebed is.

Verzoeker duidt het de commissaris-generaal ook ten kwade niet te weten dat niet alleen moslims, maar soms ook christenen, in zijn land van herkomst valselijk worden beschuldigd van lidmaatschap van Boko Haram.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal in zijn beslissing schrijft dat het tegenstrijdig is dat verzoeker een Koran heeft en zijn partner niet; verzoeker stelt dat dit niet tegenstrijdig is en dat hij inderdaad een Koran heeft en zijn vrouw niet.

Waar de commissaris-generaal lastens verzoeker aanvoert dat hij de naam van zijn buurman niet kent, wijst verzoeker erop dat deze buurman geen vriend is en dat hij ook geen contact heeft met die man. Dat zijn partner diens naam wel kende is te danken aan het feit dat de echtgenote van die buurman een vriendin is van haar.

Aangaande het tv-bericht over het krantenartikel, merkt verzoeker op dat er in Nigeria zeer veel kranten zijn en dat hij en zijn vrouw om reden van hun vlucht, niet de middelen hadden om te weten te komen over welke krant het ging. Hij voegt er aan toe dat hij geen familie meer heeft die hem hierbij zou

kunnen helpen; hij erkent dat zijn partner nog twee broers heeft in Effurum, maar stelt dat zij met hen geen contact heeft bij gebreke aan hun contactgegevens.

"De zeer beknopte algemene motivering" (zie het verzoekschrift, p. 8) van de beslissing van de commissaris-generaal is voor verzoeker onaanvaardbaar.

Verzoeker stelt dat geen enkel concreet onderzoek werd gedaan naar zijn concrete situatie. Waar de commissaris-generaal stelt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt, stelt verzoeker dat van hem geen onmogelijk bewijs kan worden verwacht en dat hij het voordeel van de twijfel moet kunnen genieten.

Hij besluit dat de commissaris-generaal duidelijk een verkeerde beoordeling heeft gemaakt, zonder het verhoor correct weer te geven en zonder zelf een concreet onderzoek te hebben gevoerd.

Verzoeker voert vervolgens een schending aan van artikel 48/2 juncto artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij citeert voormeld artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en meent dat, voor zover van hem de vluchtelingenstatus wordt erkend, hij minstens aan de voorwaarden voldoet voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Volgens verzoeker is het duidelijk dat hij en zijn familie bij terugkeer naar hun land van herkomst, gevaar lopen voor ernstige schade, bestaande uit foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing en een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon "als gevolg van de dreigende besnijdenis en willekeurig geweld bij de weigering hiervan" (zie het verzoekschrift, p. 8).

Verzoeker voert aan dat indien hij bescherming zou kunnen genieten in Nigeria, hij zijn land niet zou hebben verlaten.

Verzoeker stelt dat men niet kan ontkennen dat hij en zijn familie een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade bij een terugkeer naar zijn land van herkomst wat algemeen bekend staat "als een faliekante dictatuur waar corruptie en willekeur zegevieren (sic)" (zie het verzoekschrift, p. 9).

Verzoeker werpt ook een schending op van de artikelen 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over deze artikelen en beginselen en vordert op grond van de schending daarvan "de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken" (zie het verzoekschrift, p. 9).

Verzoeker legt "de Dienst Vreemdelingenzaken" ten laste niet adequaat en geenszins op afdoende, nauwkeurige en volledige wijze te hebben gemotiveerd.

Hij stelt dat de commissaris-generaal ofwel de redenen van de weigering niet, ofwel zeer algemeen en vaag heeft weergegeven, "voor zover men al kan spreken van enige 'motivering'" (zie het verzoekschrift, p. 9).

Hij laat tevens gelden dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de vereiste van een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering, "waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording" (zie het verzoekschrift, p. 10).

Verzoeker meent dat hij reeds afdoende heeft aangetoond dat niet werd voldaan aan de motiveringsplicht.

Hij wijst erop dat de commissaris-generaal niet bewijst dat hij en zijn familie bij terugkeer naar hun land van herkomst, geen risico op ernstige schade zullen lijden. Verzoeker vindt overigens dat de commissaris-generaal dergelijke bewering niet kan doen, daar het in zijn woonplaats het een gevestigde praktijk is dat moslims worden beticht lid te zijn van de Boko Haram en lukraak worden vermoord.

De motivering van de commissaris-generaal is volgens hem dan ook ongeldig omwille van onredelijke veronderstellingen. Voor verzoeker is het dan ook duidelijk dat de commissaris-generaal de gegevens geenszins correct heeft beoordeeld.

Ook is volgens hem de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze genomen en zijn de stukken en algemeen bekende gegevens niet op ernstige wijze onderzocht; de stereotiepe motivering is niet adequaat, onvoldoende en zelfs totaal niet correct. De motivering gaat volgens verzoeker voorbij aan de concrete gegevens van zijn zaak waardoor de zorgvuldigheidsplicht niet in acht werd genomen.

Verzoeker besluit dat het meer dan duidelijk is dat artikel 62 van de vreemdelingenwet; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht geschonden zijn waardoor de bestreden beslissing door de Raad dient te worden hervormd.

Verzoeker werpt ook een schending op van het proportionaliteitsbeginsel en vraagt op grond hiervan de beslissing te hervormen "doordat de gevolgen van de beslissing van het CGVS, meer bepaald mogelijke

repatriëring, totaal niet in verhouding zijn met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen” (zie het verzoekschrift, p. 10).

Volgens verzoeker heeft de uitvoering van de beslissing van de commissaris-generaal tot gevolg dat zijn leven en dat van zijn gezin, in gevaar wordt gebracht.

Verzoeker stelt dat er dan ook geen twijfel over kan bestaan dat een terugkeer naar zijn land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat.

Verzoeker laat nog gelden dat zij en zijn gezin tijdens hun verblijf in het Rijk nooit op één of andere wijze schade hebben berokkend aan de Belgische staat of gemeenschap.

De negatieve gevolgen van de beslissing zijn volgens verzoeker bijgevolg dermate ernstig dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap, geen sprake is.

Verzoeker voert tenslotte een schending aan van de artikelen 2, 3, 5 en 9 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM)

Verzoeker meent dat zijn gezin bij terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een onmenselijke, vernederende behandeling en dat hij onmogelijk de bescherming van de overheden kan inroepen, omwille van de corruptie die er heerst; verzoeker stelt dat personen zelfs enkel op basis van onterechte beschuldigingen worden opgespoord door de autoriteiten.

Verzoeker herhaalt dat de bestreden beslissing duidelijk niet op zorgvuldige wijze werd genomen en de stukken niet op een ernstige wijze onderzocht werden, terwijl bij terugkeer zijn leven in gevaar is.

Verzoeker besluit dat de bestreden beslissing duidelijk artikelen 2, 3 en 5 EVRM schendt.

Verzoeker vraagt aan de Raad om de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een fotokopie van “My statement” van 31 december 2012 en een afruk van een artikel “Boko haram: Nigeria army kills innocent Muslim Youths – Sheikh AhmadGumi” van 30 december 2012.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid beschikt. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96, 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr.

186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt zijn vrees voor vervolging zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of het reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voormelde wet, aannemelijk te maken.

Gezien de afwezigheid van elk tastbaar begin van bewijs, berust de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker enkel op zijn verklaringen die samenhangend en aannemelijk dienen te zijn.

De Raad stelt echter vast dat de door verzoeker afgelegde verklaringen op 28 november 2012 op het Commissariaat-generaal niet als aannemelijk kunnen worden beschouwd en bovendien op bepaalde wezenlijke punten tegenstrijdig zijn met deze van zijn partner, I. D..

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker met betrekking tot de valse beschuldiging te behoren tot Boko Haram, vage en weinig consistente verklaringen aflegt.

Zo wist hij niet om welke reden hij werd beschuldigd lid te zijn van Boko Haram, maar stelde louter dat dit het geval is (zie het verhoorverslag, p. 5).

Ook zijn verklaring in het verzoekschrift dat hij de reden van de beschuldiging wel wilde gaan vragen aan de politie, maar daarmee te laat kwam gezien hij net op dat moment door hen werd aangevallen, volstaat niet; verzoeker beperkt zich hiermee immers tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, wat echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen; zo kan van verzoeker worden verwacht dat hij minstens kan aantonen dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen om hierover informatie te bekomen; het blijkt dat verzoeker echter in gebreke is beleven.

Deze onwetendheid omtrent de reden van zijn behoren raakt aan de kern van zijn asielrelaas en keert zich tegen zijn geloofwaardigheid.

Aangaande de verklaring van verzoeker dat dagelijks nog andere mensen, zoals zijn schoonvader, zonder meer worden beschuldigd van lidmaatschap van Boko Haram (zie het verhoorverslag van 28 november 2012, p. 5-6), stelt de Raad vast dat verzoeker en zijn partner hierover tegenstrijdige verklaringen aflegden; verzoeker verklaarde dat zijn schoonvader eveneens werd vermoord omwille van de vermeende beschuldiging lid te zijn van Boko Haram (zie het gehoorverslag p. 5), terwijl zijn partner daarentegen ontkende dat haar vader gedood was omwille van een dergelijke beschuldiging en verklaarde dat hij werd gedood omwille van de valse beschuldiging van het veroorzaken van problemen met betrekking tot de olie in de regio (zie haar verhoorverslag, p. 3).

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift echter gelden dat hij op het Commissariaat-generaal nooit heeft verklaard dat zijn schoonvader valselijk werd beschuldigd van lidmaatschap van Boko Haram maar dat hij daarentegen louter heeft gesteld dat deze zich in dezelfde situatie bevond omdat ook deze valselijk beschuldigd werd, meer bepaald van terrorisme in de olie-oorlog.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal werd gevraagd waarvan zijn schoonvader beschuldigd werd, en hij hierop antwoordde: "van lidmaatschap van Boko Haram" (zie het verhoorverslag, p. 5). Tot bewijs van het tegendeel, bestaat het vermoeden dat wat in het gehoorverslag is opgenomen, overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard (RvS nr. 108470 van 26 juni 2002).

Verzoeker bewijst in casu het tegendeel niet. Zijn verweer, waarbij hij louter de versie van de feiten, zoals verteld door zijn partner, herhaalt zonder elementen aan te voeren waarom die bepaalde versie de juiste zou zijn en zonder een verklaring te bieden voor zijn tegenstrijdige versie van de feiten, kan echter niet worden aangenomen om de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen en die van zijn partner te ontcrachten.

Dat de olie-oorlog en de opkomst van Boko Haram zich in twee verschillende periodes situeert, zoals hij aanvoert, bevestigt enkel de vaststelling dat verzoeker en zijn partner tegenstrijdige verklaringen aflegden.

Bovendien is het opmerkelijk dat verzoeker ook van met betrekking tot zijn schoonvader niet kon preciseren (1) door wie hij werd gedood; (2) of er een onderzoek werd gevoerd in verband met zijn dood; (3) om welke reden hij werd beschuldigd van lidmaatschap van Boko Haram en (4) in welke omstandigheden hij werd gedood (gehoorverslag, p. 5, 6 en 8).

Waar verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij en zijn partner aangaven dat hij met een "manchette" (bedoeld wordt "machete", zwaar kapmes) werd gedood in Effurum en dat de commissaris-generaal hem niet om meer details heeft gevraagd, stelt de Raad vast dat noch verzoeker, noch zijn partner in tegenstelling tot wat hij beweert, in hun verklaringen melding hebben gemaakt van het feit dat zijn schoonvader werd vermoord met een kapmes.

De verklaring van verzoeker in zijn verzoekschrift dat zijn schoonvader niet alleen werd vermoord die dag maar ook vele mensen die beschouwd werden als opstandelingen en terroristen in de olie-oorlog, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker vage verklaringen aflegt over de dood van zijn schoonvader.

Ook het antwoord van verzoeker op de vraag hoe zijn partner de dood van haar vader heeft vernomen, met name dat zij op dat moment bij haar vader verbleef gezien hij en zijn partner toen nog niet samenwoonden (zie het verhoorverslag, p. 8), verschilt van het antwoord van zijn partner die daarentegen stelde dat zij wel al samenwoonden op het moment van het overlijden van haar vader (zie haar verhoorverslag partner -toegevoegd aan het administratief dossier-, p. 3).

Verzoeker ontkent in zijn verzoekschrift dat hij verklaard heeft op het ogenblik van de moord op zijn schoonvader niet samen te leven met zijn partner. Hij stelt dat hij samenwoonde met zijn partner, maar niet alles wist over zijn schoonvader.

Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen en het herhalen van één versie van de feiten, zonder elementen aan te voeren waarom die bepaalde versie de juiste zou zijn, volstaat echter niet om de tegenstrijdigheid op te heffen.

De Raad stelt vast dat verzoeker bovendien geen andere namen kon verstrekken van personen in Effurun die eveneens zonder aanwijsbare reden worden beschuldigd lid te zijn van Boko Haram (zie het gehoorverslag, p. 6).

Verzoeker laat gelden dat Effurun een grote stad is; dat de valse beschuldiging van personen bijna een alledaags straatgebeuren is en dat ze op de drukke straten en de markt dikwijls lukraak worden opgepakt en geëxecuteerd, waarbij de publieke roep gaat dat ze beschuldigd werden van lidmaatschap aan de Boko Haram. Hij wijst erop dat hij hun namen niet kent aangezien het geen kennissen of vrienden van hem waren.

De Raad merkt op dat verzoeker zijn bewering over de situatie in Effurun geenszins op basis van objectieve concrete informatie aannemelijk maakt. De loutere stelling dat hij de personen die het slachtoffer waren van de beschuldigingen niet kent, doet hieraan geen afbreuk en kan de beoordeling van de Raad hierover niet wijzigen. Indien hij werkelijk vreesde omwille van die valselijke beschuldigingen te worden vervolgd, kan van verzoeker worden verwacht dat hij enige interesse toont en informatie tracht te bekomen over andere slachtoffers van soortgelijke problemen.

Verzoeker slaagt er tevens niet in aannemelijk te maken dat de Nigeriaanse autoriteiten hem zonder enige aanwijsbare reden, zouden beschuldigingen lid te zijn van een extremistische, islamitische groep/sekte, die terreuraanslagen uitvoert in hun kerngebieden in het Noord-oosten van Nigeria (zie bijgevoegde informatie in het administratief dossier), temeer daar verzoeker afkomstig is van Effurun in Delta State, het zuiden van Nigeria.

Verzoekers verklaring dat het zelf een verrassing voor hem was, maar dat het mogelijk is dat iemand van het zuiden beschuldigd wordt terreuraanslagen uit te voeren in het noorden van het land (zie verhoorverslag, p. 6) wordt door hem niet in concreto aannemelijk gemaakt. Zo beweerde hij nooit contact te hebben gehad met Boko Haram (zie het verhoorverslag, p. 7), of nooit eerder problemen te hebben gekend met de autoriteiten (zie het gehoorverslag, p. 6). Op de vraag van de commissaris-generaal wat het profiel is van de leden van Boko Haram, haalde verzoeker -correct- aan dat het om radicale moslims gaat (zie het verhoorverslag, p. 6) maar verklaarde dat hijzelf geen praktiserend moslim is (zie het gehoorverslag, p. 4), zodat de vaststelling blijft dat het niet aannemelijk is dat de Nigeriaanse autoriteiten hem, die zelf zijn religie niet belijdt, zonder enige aanwijsbare reden zouden beschuldigen lid te zijn van Boko Haram.

Bovendien bestaan er zelfs ernstige twijfels omtrent zijn verklaring moslim te zijn: (1) de vijf plichten of pijlers van de islam zijn verzoeker onbekend; (2) hij heeft er geen idee van in welke richting een moslim moet bidden; (3) kent de namen van de gebeden niet; (4) kan slechts één profeet, met name Mohammed, bij naam vernoemen; (5) kent -buiten de ramadan- geen islamitische feesten; (6) heeft er geen idee van welk voedsel verboden is voor een moslim en meende hij verkeerdelijk dat "Salat" een soort salade is, het verband met zijn geloof was verzoeker volstrekt onbekend (zie het verhoorverslag, p. 7 en 8). Zelfs van een niet-praktiserend moslim kan er redelijkerwijze verwacht worden dat hij deze basisprincipes minimaal kan toelichten, te meer in het licht van verzoekers verklaring dat zijn ouders wel degelijk praktiserend moslim waren (zie het verhoorverslag, p. 4).

Verder is het merkwaardig dat verzoeker beweerde soms, tijdens de ramadan, naar de moskee te gaan, maar dat (1) hij zich de naam van de moskee niet meer kan herinneren; (2) de ligging van de moskee niet kan situeren en (3) ook de naam van de imam hem onbekend is (zie het verhoorverslag, p. 4). Hij stelde wel over een koran te beschikken in zijn woning in Nigeria (zie het verhoorverslag, p. 8), hetgeen zijn partner dan weer ontkende (zie haar verhoorverslag partner, p. 7).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift tegen bovenstaande vaststellingen inbrengt dat hij afkomstig is van een regio welke bekend staat voor valse beschuldigingen van terrorisme en moorden zonder enige vorm van proces, zoals zou blijken uit recente actualiteit, stelt de Raad vast dat verzoeker zich louter beperkt tot het uiten van een blote bewering welke hij niet op geen enkele objectieve wijze kan staven.

Dat naast moslims ook christenen tot op heden regelmatig beschuldigd worden van lidmaatschap van Boko Haram -een bewering die verzoeker overigens niet in concreto aannemelijk maakt-, doet bovendien geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen dat geen geloof wordt gehecht aan het feit dat hij valselijk zou worden beschuldigd van lidmaatschap van een extremistische groep moslims. Gezien verzoeker verklaarde moslim te zijn is een verwijzing naar de situatie van christenen dan ook niet relevant.

Waar hij stelt dat hij wel op de hoogte is van bepaalde moslimpraktijken "dewelke dan wel niet werden gemeld in de beslissing van het CG" (zie het verzoekschrift, p. 7), stelt de Raad vast dat moslimpraktijken die verzoeker wel bekend waren, beperkt zijn tot het feit dat moslims vijf keer per dag bidden en ze hun hoofd tijdens die gebeden neerbuigen (zie het verhoorverslag p. 7). Deze kennis vergoelikt zijn gebrekkige kennis aangaande andere basisfundamenten van het islamitische geloof niet en kan aldus niet voldoende worden geacht om aan te tonen dat verzoeker wel degelijk een niet-praktiserend moslim is.

Betreffende de door verzoeker aangevoerde gebrekkige taalkennis van de met het verhoor belaste ambtenaar die "Salat" zou hebben uitgesproken als "Salad", zijnde de groente "salade" en niet als "Salat", het rituele gebed, waardoor hij misleid werd en verder de relevantie van de vraag niet had begrepen alhoewel hij wel degelijk wist dat Salat een gebed is, merkt de Raad op dat deze uitleg geen enkele grondslag vindt in het administratief dossier.

De Raad stelt daarentegen vast dat verzoeker na zijn antwoord op het Commissariaat-generaal dat "Salat" een soort salade is, nogmaals de kans werd gegeven zijn kennis van "Salat" aan te geven, door hem uitdrukkelijk te vragen naar de betekenis ervan in het kader van zijn geloof.

Verzoeker antwoordde ook hierop uitdrukkelijk niet te weten wat "Salat" is (zie het verhoorverslag, p. 8). Bovendien verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat hij de ambtenaar en de hem gestelde vragen duidelijk en goed begrepen had (zie het verhoorverslag, p. 2). Wanneer hem bij afloop van het verhoor nog werd gevraagd of hij iets toe te voegen had aan zijn relaas, werd geen enkele opmerking gemaakt omtrent communicatieproblemen (zie het verhoorverslag, p. 8).

Aangaande de in de bestreden beslissing weerhouden tegenstrijdige verklaringen van verzoeker en zijn partner omtrent een Koran, stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat er geen tegenstrijdigheid is, aangezien hij wel over een Koran beschikt en zijn partner niet.

De Raad wijst erop dat de tegenstrijdigheid niet vevat ligt in het feit dat verzoeker verklaart over een Koran te beschikken en zijn partner verklaart er geen te hebben, maar in het feit dat zijn partner uitdrukkelijk verklaarde dat verzoeker geen Koran had liggen in hun huis in Nigeria (zie haar verhoorverslag, p. 7), terwijl verzoeker echter verklaarde er wel één te hebben (zie het verhoorverslag, p. 8). De tegenstrijdigheid blijft bestaan en draagt bij tot de ongeloofwaardigheid van het relaas.

Met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten merkt de Raad nog volgende vaagheden en tegenstrijdigheden op.

Zo stelde verzoeker op het Commissariaat-generaal van zijn "vriend en buur" op 7 november 2011 te hebben vernomen dat hij werd gezocht door de autoriteiten op beschuldiging van lidmaatschap van Boko Haram (zie het verhoorverslag, p. 5).

Het is merkwaardig dat verzoeker zich de naam van zijn buurman en vriend niet meer kon herinneren (zie het verhoorverslag, p. 5), terwijl zijn partner wel wist dat het om B. ging, maar diens volledige naam niet kon geven (zie haar verhoorverslag, p. 5). Op de vraag aan verzoeker of zijn partner

eveneens met zijn buurman had gesproken op 7 november 2011, ontkende verzoeker dit ten stelligste en verklaarde hij aan zijn partner te hebben verteld wat zijn buurman aan hem had gezegd (zie het verhoorverslag, p. 8). Zijn partner daarentegen beweerde dat hun buurman hen samen had ingelicht toen ze samen thuiskwamen (zie haar verhoorverslag, p. 5).

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat zijn buurman geen vriend van hem is en hij er ook geen contact mee heeft. Dat zijn partner diens naam wel kende is volgens hen te danken aan het feit dat de echtgenote van de buurman een vriendin is van zijn partner.

De Raad merkt op dat verzoeker met deze uitleg niet verder komt dan een loutere post-factum aanpassing van zijn eerdere verklaringen. Tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker immers uitdrukkelijk dat zijn buurman en vriend hem op 7 november 2011 vertelde dat militairen en politie op zoek waren naar hem (zie het verhoorverslag p. 5).

Het argument in het verzoekschrift dat zijn vrouw bevriend was met de vrouw van de buurman versterkt bovendien de vaststelling dat het merkwaardig is dat verzoeker diens naam niet kent.

Met betrekking tot zijn vlucht naar Lagos beweerde verzoeker naar zijn vriend, G., te zijn gevlucht en er te hebben verbleven tot 14 november 2011; de volledige naam van G. was hem onbekend (zie verhoorverslag, p. 3). Verzoeker kon evenmin preciseren waar juist in Lagos hij heeft verbleven bij zijn vriend (zie het verhoorverslag, p. 6).

Verzoeker beweerde verder niet langer in Lagos te hebben verbleven, maar het land te zijn ontvlucht, nadat hij op televisie een krant met zijn foto zag verschijnen met de toelichting dat hij werd gezocht omdat hij lid zou zijn van Boko Haram (zie het verhoorverslag, p. 6).

Verzoeker kon echter niet zeggen wanneer dit bericht op televisie verschenen was (zie het verhoorverslag, p. 6) of hoeveel dagen hij op dat moment reeds bij G. verbleef, hoewel hij wel wist dat hij op 14 november uit Lagos was vertrokken en terwijl dit televisiebericht nochtans de directe aanleiding vormde voor zijn vertrek (zie het verhoorverslag, p. 6-7).

De naam van de krant waarin zijn foto zou zijn verschenen is verzoeker eveneens onbekend (zie het verhoorverslag, p. 6) en er blijkt dat verzoeker zelfs geen poging heeft ondernomen om een exemplaar van deze krant te verkrijgen ter ondersteuning van zijn verklaringen (zie het verhoorverslag, p. 6).

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift daaromtrent gelden dat er in Nigeria zeer veel kranten verschijnen en dat hij en zijn partner door hun vlucht niet in de mogelijkheid waren om te weten te komen welke krant het was. Hij stelt tevens dat hij geen familie meer heeft die hem hierbij zou kunnen helpen in Nigeria. Hij erkent dat zijn partner nog twee broers heeft in Effurum, maar stelt dat zij met hen geen contact heeft bij gebreke aan contactgegevens.

Dat er zeer veel kranten verschijnen in Nigeria is geen excuus; het blijkt dat verzoeker zelfs geen poging ondernam om te achterhalen over welke krant het ging. Het feit dat hij op televisie de krant zag waarin zijn foto voorkwam, had immers voor hem een aansporing moeten zijn om zich te informeren.

Zijn verklaring dat hij geen familie heeft, noch de contactgegevens van de broers van zijn partner, rechtvaardigt zijn passiviteit niet.

Verzoeker kon evenmin preciseren of er tijdens zijn afwezigheid een rechtszaak tegen hem werd ingesteld of dat hij nog steeds wordt gezocht (zie het verhoorverslag, p. 7). Verzoeker haalde in dit verband aan alle contact te hebben verloren en niemand meer te hebben die hij zou kunnen contacteren (zie het verhoorverslag, p. 3, 7). Deze uitleg klinkt te zwak om aanvaard te kunnen worden; dit onderwerp is in hoofdte van verzoeker te belangrijk om enkel door het aanvoeren van het ontbreken van contactgegevens, zijn onwetendheid te verrechtvaardigen. Het feit dat verzoeker geen poging heeft ondernomen om te vernemen hoe zijn persoonlijke problemen evolueren, doet afbreuk aan de ernst van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging.

De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker niet in het bezit is van enig document ter staving van zijn asielrelaas, identiteit of reisweg. De vaststelling dat hij niet kon preciseren onder welke naam hij de vliegtuigreis heeft gemaakt, noch met welke maatschappij en of hij tussenlandingen heeft gemaakt (zie verhoorverslag, p. 5), houdt ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Zijn uitleg dat hijzelf de reisdocumenten niet zag, overtuigt niet om zijn onwetendheden met betrekking tot (de organisatie van) zijn reisweg te verklaren.

Het is immers algemeen geweten dat op internationale luchthavens veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat om er grondig te worden ondervraagd over reisdocumenten en identiteit, en dit telkens op individuele basis. Vooral vluchten uit niet-Schengenlanden worden bij aankomst in de Schengenzone aan strenge controles onderworpen (zie bijgevoegde informatie in het administratief dossier).

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een eigen verklaring van 31 december 2012 en een artikel "Boko haram: Nigeria army kills innocent Muslim Youths – Sheikh AhmadGumi" van 30 december 2012.

De fotokopie van een eigen subjectieve verklaring "My statement", gevoegd bij het verzoekschrift, waarin verzoeker zijn relaas nogmaals doet, wijzigt niets aan wat voorafgaat.

De afdruk van het artikel van 30 december 2012 dat in het algemeen handelt over het doden van onschuldige moslims door het leger, zet geen zoden aan de dijk.

Verzoeker slaagt er niet in geloofwaardig te maken dat hijzelf in casu het slachtoffer is van een onterechte beschuldiging te behoren tot Boko Haram.

De Raad wijst erop dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, maar op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen (RvV, nr. 20.028 van 5 december 2008).

Gelet op wat voorafgaat, wordt aan het asielaanvraag van verzoeker geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat hij en zijn gezin bij terugkeer naar hun land van herkomst het gevaar lopen op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing; hij verwijst naar een schending van artikel 3 EVRM.

Hij stelt dat Nigeria gekend staat als een dictatuur waar corruptie en willekeur zegevieren.

Een ongeloofwaardig relaas kan echter niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker staat zijn algemene bewering dat in Nigeria een dictatuur heerst waar corruptie en willekeur zegevieren, niet aan de hand van objectieve gegevens.

Hij voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad beschikt evenmin over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont."

2.3. *Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.*

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE